

10/7

Den svenska kyrkan

har inte haft några bekännelsestrider av betydelse på mycket länge. Det har varit tydligt att både präster och lekmän kan tro ungefär vad som helst och uppträda ungefär hur som helst. Många inlägg visar att det inte längre anses nödvändigt för en präst att ens hålla på de tre trosartiklarna eller augsburgska bekännelsen, alltså dogmer som är angivna i själva prästlöftet. Då prästerna blir ansatta flyr de till symboliska tolkningar eller allmänt dunkel, även då det gäller sådana frågor som om livet efter detta eller Guds ingripande i historien eller bönsens betydelse.

Nu har man emellertid funnit ett problem som kan elda sinnena; det gäller kvinnliga präster. Ett möte i Örebro av sk bekännelsestroga präster och lekmän har givit en rad vittnesbörd om den mest extrema ståndpunkten. Man tycks vara ense om att det är ett brott mot den kristna läran att ge kvinnor tillträde till prästtjänst; det sägs rent av att manliga präster bör lägga ner sitt ämbete om kvinnor också får utöva det, samtidigt som man talar om kvinnornas förträfflighet i fråga om mindre centrala sysslor. En del kvinnor gjorde sig till tolk för de mest reaktionära synpunkterna och talade om kvinnosaksrörelsen som någonting enfaldigt och föråldrat. Enligt dessa människor skulle alltså den uppfattning som framförts exempelvis av biskop Hultgren — den ~~här~~ ärkebiskopen — och som med skicklighet och konsekvens förfäktats av ett antal kristna författare i skriften "Kvinnan, samhället, kyrkan" vara direkt okristlig.

Ljumheten och likgiltigheten har länge varit det väsentliga stödet för vår statskyrka. Då man ser hur en stor del av denna statskyrkas ivrigaste representanter och anhängare uppträder i denna fråga om könnens likställighet borde det för allt flera stå klart att hela statskyrkoinstitutionen bör avskaffas och att dessa absurda konflikter bör få utkämpas inom en privat kristen organisation.

10/7

*

Hr Wedén har blivit felaktigt refererad, men blott i ytterst ringa mån. Vad han enligt det nu tillgängliga snabbprotokollet sagt är att en tendens finns att uppdelat folket i en socialdemokratisk och en konservativ del. "Jag vill dock gärna för min del säga... att jag inte i ett sådant läge vill låta mig påtvingas något slags val mellan att bli högerman eller socialdemokrat. Hellre än det måste jag säga, att jag för min del beger mig ut i den politiska öken som det talats om i en liberal tidning eller beger mig helt ut politiken i avvaktan på att människorna skall bli mera förnuftiga."

Hr Wedéns argaste vedersakare kan väl inte tro att han menar allvar med tanken att någon skulle tvinga honom att bli högerman eller socialdemokrat; vad han rimligen måste mena är att han inte vill välja vare sig högerlinjen eller regeringslinjen i pensionsfrågan. Under denna förutsättning hotar han, och det är det vår kritik gäller, att — naturligtvis i ett framtida läge — gå ut i öken tills människorna blivit mera förnuftiga. Att detta är — låt oss inte denna gång använda starka ord — en föga hållbar reflexion lär de flesta vara ense om.

Hr Wedén klagar över att vi använde för hårda formuleringar om hans yttrande. Han har rätt däri, och vi vill gärna beklaga att orden blev något för starka. För dem som inte fattar att uttrycken var skämtsamt överdrivna måste kritiken av hr Wedén ha framstått som alldeles orimlig. Förvisso har vi inte trott att hr Wedén kände sig omgiven "av brottslingar och kretiner"; han menade ju bara att folk borde bli mera förnuftiga innan han återvände från den tilltänkta ökenvandringen.

Vid sidan av denna sak går hr Wedén in på de skilda partiernas hållning och hävdar att folkpartiet dokumenterat sin samarbetsvilja, medan de andra partierna talar om samarbete, men i själva verket inte är villiga härtill. Låt oss först anmärka att det arginta framhållandet av att man själv är snäll och samarbetsvillig, men av de andra hindras att förverkliga sina goda avsikter börjar bli ett utnött och trist inslag i den svenska debatten; politikerna tror väl ändå inte att man skall träta sig fram till samförståndsvilja. Vad täckningen för den på alla håll så hetsigt uttryckta samförståndsviljan beträffar så skall vi endast i korthet upprepa några förut framförda synpunkter. Sämst synes täckningen vara hos högern och centerpartiet som begär samlingsregering, men samtidigt säger att de inte kan rucka på sin ståndpunkt i dagens viktigaste fråga, pensionsfrågan. Socialdemokraterna har, tycks det, en något mindre fiktiv täckning för sitt tal, då de i alla fall gång efter annan och senast under remissdebatten antytt att en överenskommelse med folkpartiet kunde komma i fråga.

Hur är då folkpartiets täckning? Den består enligt partiets egen mening förnämligast däri att partiet redan föreföre valen kommit med ett medlande förslag. Men såvitt vi förstår uttrycker detta medlande förslag partiets verkliga mening i sakfrågan. Det är ingen eftergift, intet försök till kompromiss, utan måste betraktas som en saklig

linje av samma art som centerns, högerns och socialdemokraternas — även om denna linje, med tanke på folkpartiets karaktär, självfallet blivit en mellanlinje. Efter valet synes en positiv lösning inte kunna bli säker annat än om en uppgörelse sker mellan folkpartiet och socialdemokratin. Nu ställer sig emellertid folkpartiet på den ståndpunkten att det egentligen förskottat en allmän uppgörelse, partiets förslag är i "djupare" mening en samförstånds lösning, även om det inte tagits av något annat parti. Konsekvensen av denna tankegång blir deklarationen: Vi vill ha samförstånd med er alla, men samförståndet måste vara på vår linje. Känns det inte konstigt att framställa denna tankegång som ett offer på samarbetsviljans altare?